

Дело C-61/22

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от  
Процедурния правилник на Съда**

**Дата на постъпване в Съда:**

1 февруари 2022 г.

**Запитваща юрисдикция:**

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Германия)

**Дата на акта за преюдициално запитване:**

13 януари 2022 г.

**Жалбоподател:**

RL

**Ответник:**

Landeshauptstadt Wiesbaden

**Предмет на главното производство**

Вземане и съхраняване на пръстови отпечатьци в лични карти — Член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 — Валидност — Процедура за приемане на регламент — Членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Член 35, параграф 10 от Общия регламент относно защитата на данните

**Предмет и правно основание на преюдициалното запитване**

Валидност на член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157, член 267 ДФЕС

**Преюдициален въпрос**

Нарушава ли задължението за вземане и съхраняване на пръстови отпечатьци в лични карти съгласно член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година

относно повишаване на сигурността на личните карти на гражданите на Съюза и на документите за пребиваване, издавани на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства, които упражняват правото си на свободно движение (ОВ L 188, 2019 г., стр. 67), норма на правото на Съюза от по-висок ранг, по-специално:

- а) член 77, параграф 3 ДФЕС,
- б) членове 7 и 8 от Хартата,
- в) член 35, параграф 10 от ОРЗД

и невалидно ли е поради една от тези причини?

### **Цитирани разпоредби на правото на Съюза**

Харта на основните права на Европейския съюз: членове 7, 8, 52;

Договор за функционирането на Европейския съюз: членове 21, 77, 289;

Регламент (ЕС) 2019/1157 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година относно повишаване на сигурността на личните карти на гражданите на Съюза и на документите за пребиваване, издавани на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства, които упражняват правото си на свободно движение: съображения 2, 17, 18, 19, 21, 22, 40, 41, членове 3, 11;

Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните): членове 9, 35.

### **Цитирани национални разпоредби**

Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis (Закон за личните карти и електронната идентификация) (Закон за личните карти, наричан по-нататък „PAuswG“): членове 5, 9.

### **Кратко представяне на фактите и производството**

- 1 Жалбоподателят иска да му бъде издадена лична карта без да бъдат взети пръстови отпечатъци. Ответникът отказва, доколкото член 5, параграф 9 от Закона за личните карти (наричан по-нататък „PAuswG“), който се основава на Регламент (ЕС) 2019/1157, предвижда задължително вземане на два пръстови отпечатъка.

- 2 Регламент (ЕС) 2019/1157 влиза в сила на 2 август 2021 г. Съгласно член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 личните карти, издавани от държавите членки, включват носител на информация, който съдържа биометрични данни, състоящи се от портретна снимка на притежателя на картата и два пръстови отпечатъка в оперативно съвместими цифрови формати. В германското право също са приети правила относно вземането на пръстови отпечатъци в личните карти (член 5, параграф 9 от PAuswG), при което видно от мотивите към закона германският законодател приема, че в съответствие с член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 следва да се вземат пръстови отпечатъци.
- 3 На 30 ноември 2021 г. жалбоподателят подава заявление за издаването на нова лична карта без пръстови отпечатъци, тъй като чипът на старата му лична карта бил дефектен. Преиздаването е отказано, тъй като считано от 2 август 2021 г. вземането на пръстови отпечатъци било задължително. Освен това жалбоподателят нямал право на издаване на нова лична карта, тъй като вече притежавал валиден документ за самоличност. Дори и с дефектен чип личната карта продължавала да е валидна.
- 4 Органът, който съгласно германското право е компетентен за издаването на лични карти, действа като орган по сигурността. Все пак издаването на лични карти и свързаното с него обработване на лични данни не попада в обхвата на Директива (ЕС) 2016/680, а, както може да се изведе от съображение 40 от Регламент (ЕС) 2019/1157, в обхвата на Общия регламент относно защитата на данните (наричан по-нататък „ОРЗД“). Поради това в разглеждания случай кметът не действа в областта на правото на Съюза относно сигурността, което подлежи на самостоятелно тълкуване. Съгласно член 1, параграф 1 и член 2, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 тази директива се прилага само когато органите действат за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Паспортите и личните карти не са включени в тях.

#### **Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване**

- 5 Произнасянето по преюдициалното запитване е от значение за постановяването на решение. Ако член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 нарушава норма на правото на Европейския съюз от по-висок ранг, жалбоподателят има право на издаване на лична карта без вземане на пръстови отпечатъци, член 9, параграф 1, първо изречение от PAuswG. Националният правен режим в член 5, параграф 9 от PAuswG би загубил основанието си, тъй като би нарушил правото на Съюза.
- 6 Дори ако въпреки дефектния чип старата лична карта на жалбоподателя продължава да е валидна съгласно член 28, параграф 3 от PAuswG,

жалбоподателят трябва да има възможност да му бъде издадена нова лична карта най-късно след изтичането на определената десет годишна валидност. Освен това съгласно член 6, параграф 2 от PAuswG жалбоподателят може да подаде заявление за нова лична карта преди изтичането на валидността на лична карта, ако е посочен законен интерес от произдаването. В случай на дефектен чип, използването на електронната идентификация вече не е възможно. Не е възможно и използването на автоматичния граничен контрол. Тази ограничена възможност за използване може да е законен интерес от произдаване.

- 7 Запитващата юрисдикция има съмнения дали член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 е в съответствие с правото на Съюза. Тези съмнения се основават на историята на създаване на Регламент (ЕС) 2019/1157 в рамките на обикновената законодателна процедура, на съвместимостта на член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 с членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и на липсата на решение за претегляне на интересите съгласно член 35, параграф 10 от ОРЗД.
- 8 Съдът е убеден, че за приемането на Регламент (ЕС) 2019/1157 е трябвало да бъде изпълнена специалната законодателна процедура, предвидена в член 77 ДФЕС.
- 9 В член 289 ДФЕС е направено разграничение между обикновената и специалната законодателна процедура. Регламент (ЕС) 2019/1157 се основава на член 21, параграф 2 ДФЕС и е приет в съответствие с обикновената законодателна процедура. Съгласно член 21, параграф 2 ДФЕС Европейският парламент и Съветът, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедура, могат да приемат разпоредби с оглед улесняване на упражняването на правото на свободно движение, ако се окаже необходимо Съюзът да предприеме действия за постигането на тази цел и Договорите не са предвидили необходимите правомощия.
- 10 Член 77, параграф 3, първо изречение ДФЕС съдържа още една норма относно компетентността, която се отнася по-специално до разпоредбите относно личните карти. Съгласно тази норма Съветът, като действа в съответствие със специална законодателна процедура, може да приема разпоредби относно паспортите, личните карти, разрешенията за пребиваване и всички други подобни документи, в случай че дадено действие на Съюза е необходимо, за да се улесни свободното движение. Съветът действа с единодушие след консултация с Европейския парламент. Изискването за единодушие оставя на държавите членки пълен суверенитет в тази област.
- 11 Член 77 ДФЕС съответства на някогашния член 62 ЕО (Договор за ЕО). Регламент (ЕО) 2252/2004, чийто член 1, параграф 2 предвижда, че пръстови отпечатаци се съхраняват в паспорти, по онова време се основава от

законодателя на член 62 ЕО. С решение от 17 октомври 2013 г., Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670) Съдът на Европейския съюз постановява, че член 62, точка 2, буква а) ЕО съставлява подходящо правно основание за приемането на Регламент (ЕО) 2252/2004 и по-специално на член 1, параграф 2 от него.

- 12 Компетентността съгласно член 77, параграф 3 ДФЕС е по-висока по ранг от тази съгласно член 21, параграф 2 ДФЕС, тъй като член 77, параграф 3 ДФЕС, като разпоредба с по-конкретно съдържание, поставя по-високи изисквания относно законодателната процедура, а член 21, параграф 2 ДФЕС се прилага само когато Договорите не предвиждат други правомощия за постигането на целта за насърчаване на свободното движение. Макар Регламент (ЕС) 2019/1157 да не се отнася до развитието на достиженията на правото от Шенген, също както Регламент (ЕО) 2252/2004 цели хармонизацията на отличителните знаци за сигурност и интеграцията на биометричните идентификатори като важна стъпка към използване на нови елементи в перспективата на бъдещото развитие на събитията на европейско ниво. Това, както при Регламент (ЕО) 2252/2004, прави документите (в случая: лични карти и паспорти) по-сигурни.
- 13 С оглед на горното съдът счита, че за валидното приемане на Регламент (ЕС) 2019/1157, а оттам и на член 3, параграф 5 от този регламент, е било необходимо да се приложи специалната законодателна процедура съгласно член 77, параграф 3 ДФЕС.
- 14 Освен това съществуват съмнения по същество относно съвместимостта с членове 7 и 8 от Хартата на снемането и съхраняването на пръстови отпечатъци в лични карти.
- 15 Съгласно член 7 от Хартата всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения. От член 8 от Хартата следва, че всеки има право на защита на неговите лични данни.
- 16 Още в решение от 17 октомври 2013 г., C-291/12, EU:C:2013:670, т. 27 и 30), като се позовава на решение на ЕСПЧ от 4 декември 2008 г., S. and Marper с/у Обединено кралство от 4 декември 2008 г., (*Recueil des arrêts et décisions* 2008-V, стр. 213, § 68 и 84), Съдът на Европейския съюз посочва, че снемането и съхраняването в паспорти на пръстови отпечатъци от националните власти, уредено в член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004, съставляват засягане на правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни. Пръстовите отпечатъци са лични данни, щом като обективно съдържат уникални сведения за физическите лица и позволяват тяхното точно идентифициране. Същите основни права са засегнати и при снемането и съхраняването на пръстови отпечатъци в лични карти.

- 17 Съдът има съмнения дали снемането на пръстови отпечатьци, а оттам и намесата в членове 7 и 8 от Хартата, по-специално с оглед на член 52 и член 8, параграф 2 от Хартата, е оправдано и при личните карти. Член 8, параграф 2 от Хартата предвижда, че личните данни трябва да бъдат обработвани само въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание.
- 18 В разглеждания случай съдът е убеден, също както Съдът на Европейския съюз е постановил по отношение на паспортите, че не е налице съгласие на заявителите на лична карта да им бъдат снети пръстови отпечатьци. Това обаче е предвидено в член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 като правна разпоредба за всички лични карти.
- 19 Съгласно член 1, параграф 1, първо изречение от PAuswG всички германски граждани са длъжни да притежават валиден документ за самоличност, ако имат навършени 16 години и подлежат на общото задължение за регистрация или, без да подлежат на такова, пребивават предимно в Германия. Поради това за издаването на този документ задължително се предвижда снемането на пръстови отпечатьци. Поради обстоятелството, че е налице задължение за притежаване на лична карта не може да се приеме, че лицата, които заявяват лична карта, са съгласни с подобно обработване на данни (вж. също решение от 17 октомври 2013 г., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, т. 31).
- 20 Заедно с това съгласно член 52, параграф 1 от Хартата е необходимо **легитимно** правно основание.
- 21 Действително вземането на пръстови отпечатьци в лични карти е предвидено в законодателството в член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157. Това също така съответства, поне отчасти, на признатите от Съюза цели от общ интерес, както са посочени в съображения 1, 2, 4, 18 и 46.
- 22 Личната карта може да се използва в рамките на Европейския съюз при преминаване на граници. Освен това държави, които не са членки на ЕС, също позволяват влизане с лична карта, като например Швейцария, Исландия, Норвегия, Албания и Черна гора. С оглед на това личната карта се използва най-малкото и като документ за пътуване, поради което правният режим служи и за предотвратяване на незаконното влизане от тези страни. Това би представлявало една от признатите от Съюза цели от общ интерес (решение от 17 октомври 2013 г., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, т. 38). Въпреки това главната цел на личната карта не е основно да бъде документ за пътуване в Шенгенското пространство, както е паспортът. В това отношение, противно на съображенията на Регламент 2252/2004, съображенията на Регламент (ЕС) 2019/1157 правилно не препращат към Шенгенското пространство като пространството на свободата.

- 23 Освен това Регламент (ЕС) 2019/1157 не урежда използването на съхранените биометрични данни в този смисъл, ако член 11, параграф 6 от Регламент (ЕС) 2019/1157 предвижда, съхранените биометрични данни да могат да се използват само с цел проверка на автентичността или самоличността на притежателя. Следователно Регламент (ЕС) 2019/1157 не дава информация как следва да се улесни свободното движение. В това отношение целта за предотвратяване на незаконно влизане не може да е приравнена на улесняването на свободното движение.
- 24 Дори да е необходимо правният режим да преследва цел от общ интерес, съществуват съмнения дали член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 е пропорционален. Това би било така само ако наложените ограничения на тези права, произтичащи от Хартата, са пропорционални спрямо целите, преследвани от Регламент (ЕС) 2019/1157, и следователно спрямо целта да се попречи на незаконното влизане на лица на територията на Съюза и да се даде възможност за надеждно установяване на самоличността на притежателя на личната карта. За тази цел установените с този регламент мерки трябва да са в състояние да осъществят тези цели и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (решение от 17 октомври 2013 г., Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, т. 38 и 40).
- 25 В това отношение според съда следва да се вземе предвид обстоятелството, че както от фактическа, така и от правна страна личната карта не може да бъде приравнена на паспорта, а по отношение на използването на тези документи съществуват ясни различия. Все пак с член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 двата документа са приравнени по отношение на пръстовите отпечатъци.
- 26 Както вече беше посочено по-горе, личната карта действително може да се използва като паспорт. Въпреки това личните карти и паспортите се различават както в правно, така и в практическо отношение. Дори личните карти да се използват и като документи за пътуване в контекста на свободното движение, не се извършва рутинна проверка поне при пътуване между държавите членки на ЕС. Освен това за повечето граждани на Съюза основната функция на националната лична карта не би трябвало да бъде свързана със свободното движение. Всъщност личните карти имат и други приложения именно в контекста на свободното движение. Например в ежедневието лични карти се използват по-специално за взаимодействието с националните административни органи или с частни трети лица, като напр. банки или въздушни превозвачи. Гражданите на Съюза, които биха искали да упражнят свободата си на движение, могат да го направят с паспорта си (в този смисъл също: Становище на Европейския надзорен орган по защита на данните от 10 август 2018 година относно планираното въвеждане на съхраняването на пръстови отпечатъци в личните карти).
- 27 Освен това в Германия съществува задължение за притежаване на лична карта, член 1, параграф 1, първо изречение от PAuswG. За разлика от

паспорта, гражданинът не може сам да реши дали да заяви лична карта или не. Европейският надзорен орган по защита на данните също счита, че вземането и съхраняването на пръстови отпечатъци би оказало съществено влияние върху около 370 милиона граждани на ЕС, доколкото същият би изисквал задължително снемане на пръстови отпечатъци на 85 % от населението на ЕС. Този широк обхват на приложение, както и обработваните данни с много висока чувствителност (портретни снимки в комбинация с пръстови отпечатъци) изискват задълбочена проверка, основана на строга проверка на необходимостта. Съдът споделя съображенията на Европейския надзорен орган по защита на данните, че с оглед на разликите между личните карти и паспортите въвеждането на защитни елементи, които може да са уместни за паспортите, не трябва автоматично да важат за личните карти, а се налага обмисляне и задълбочен анализ. В случая такъв липсва.

- 28 Съдът счита, че в комбинация с изложените по-горе обширни възможности за използване и съобразно големия брой засегнати граждани на ЕС е налице много по-голяма интензивност на намесата в сравнение с паспортите, която, от своя страна, изисква по-сериозна правна обосновка.
- 29 В контекста на тълкуването на членове 7 и 8 от Хартата следва да се вземат предвид и ценностите на ОРЗД, както са видни в съображения 1 и 2 от него.
- 30 Дактилоскопичните данни са специален вид лични данни съгласно член 9, параграф 1 от ОРЗД, а именно биометрични данни. В член 4, точка 14 от ОРЗД те са определени като лични данни, получени в резултат на специфично техническо обработване, които са свързани с физическите, физиологичните или поведенческите характеристики на дадено физическо лице и които позволяват или потвърждават уникалната идентификация на това физическо лице, като лицеви изображения или дактилоскопични данни. Съгласно член 9, параграф 1 от ОРЗД обработването на такива биометрични данни по принцип е забранено и се допуска само в строго определени изключения.
- 31 Доколкото пръстовите отпечатъци трябва да се вземат в личните карти с цел подпомагане на защитата срещу фалшифициране, в Становището на Европейския надзорен орган по защита на данните относно планираното въвеждане на съхраняването на пръстови отпечатъци в личните карти се посочва, че за периода 2013 г.—2017 г. са установени само 38 870 фалшиви лични карти и използването на фалшиви лични карти от години намалява.
- 32 Не е достатъчно ясно дали вземането на пръстови отпечатъци действително подпомага защитата от фалшифициране. Съпадението на биометричните данни, съхранени на чипа на личната карта, с пръстовите отпечатъци на притежателя на личната карта потвърждава само, че документът е на притежателя. Съпадението само по себе си не доказва самоличността, доколкото не е установена автентичността на самата лична карта.

Действително се признава, че използването на биометрични данни намалява вероятността от успешно фалшифициране на документ, поради което вземането на пръстови отпечатащи поне отчасти може да подпомогне целта.

- 33 Изглежда обаче много съмнително дали тази възможност може да оправдае значителната намеса, още повече, че, противно на Регламент (ЕС) 2019/1157, лична карта с дефектен чип продължава да е валидна съгласно германското законодателство. По този въпрос Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik (Федерална служба за сигурност в информационните технологии, Германия) посочва, че „лична карта с нефункциониращ чип [запазва] валидността си дори ако интегрираният чип е видимо повреден. Сигурност като документ за самоличност се осигурява от физическите защитни елементи“. Ако обаче сигурността се осигурява само чрез физически защитни елементи (по-специално микропечати, UV-печати и др.), въпросът относно необходимостта от вземане на пръстови отпечатащи се поставя още по-категорично.
- 34 Европейският надзорен орган по защита на данните също посочва, че защитните елементи, свързани с отпечатването на документа, като напр. използването на холограми или водни знаци, имат очевидно по-малка интензивност на намесата. Тези методи не биха включвали обработване на лични данни, но биха могли да попречат на фалшифицирането на документи за самоличност и да докажат автентичността на документ.
- 35 В този контекст следва да се вземе предвид и един от най-важните принципи на правото на Съюза в областта на защитата на данните: принципът за свеждане на данните до минимум. В съответствие с него събирането и използването на лични данни трябва да е пропорционално и необходимо, както и ограничено до необходимата за целите на обработването степен.
- 36 Ако е необходимо да се снемат пръстови отпечатащи, се поставя и въпросът защо е необходимо изображението на целия отпечатък. По този начин действително се насърчава оперативната съвместимост на различните видове системи, които могат да разпознават пръстови отпечатащи. Тези системи могат да се групират в три подкатегории. От една страна, има системи, които съхраняват и сравняват цели изображения на пръстовите отпечатащи. Други системи използват т. нар. детайли. Тези детайли описват подмножество от характеристики, извлечени от изображението на пръстовия отпечатък. Третата категория са системи, които работят със собствени образци, извлечени от изображенията на пръстовите отпечатащи. В случай че бъде съхранен само един детайл, държавата членка, която работи със система, използваща изображение на целия пръстов отпечатък, не би могла да използва този детайл. Съхраняването на целия пръстов отпечатък насърчава оперативната съвместимост, но увеличава броя на съхранените лични данни, а оттам и риска от кражба на самоличността в случай на изтичане на данни.

- 37 Използваните в личните карти чипове за радиочестотна идентификация (RFID) също могат евентуално да бъдат разчетени от неоторизирани скенери. Това е така, защото те се активират чрез радиополе и впоследствие предават данните в криптиран вид. Следователно сигурността на процедурата в крайна сметка зависи от качеството на технологията за предаване и криптиране. Именно използването на целия пръстов отпечатък увеличава риска в този контекст.
- 38 При все това трябва да се отбележи също, че пръстовите отпечатьци са биометрични данни. По-специално с въвеждането на член 9 от ОРЗД законодателят показва, че тези данни подлежат на специална защита.
- 39 Самият Регламент (ЕС) 2019/1157 се отказва от „защитния елемент“ на пръстовия отпечатък при деца на възраст под 12 години и изцяло освобождава деца на възраст под 6 години от изискването за даване на пръстови отпечатьци, член 3, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2019/1157. От много по-голямо значение обаче е обстоятелството, че лица, по отношение на които снемането на пръстови отпечатьци е физически невъзможно, се освобождават от изискването за даване на пръстови отпечатьци. Регламент (ЕС) 2019/1157 не урежда и оставя неизяснен въпроса за какво в такъв случай трябва да служи този защитен елемент.
- 40 В становището си Европейският надзорен орган по защита на данните подчертава също, че член 35, параграф 10 от ОРЗД се прилага по отношение на събирането и обработването на пръстови отпечатьци. Съгласно член 35, параграф 1 от ОРЗД преди обработване, при което съществува вероятност да породви висок риск за правата и свободите на физическите лица, следва да се извърши оценка на въздействието върху защитата на данните. Тази оценка на въздействието върху защитата на данните следва по-специално да включва оценка на рисковете за правата и свободите на субектите на данни и мерките за справяне с тези рискове, като гаранции и мерки за сигурност.
- 41 Доколкото правното основание е в правото на Съюза, под чиято юрисдикция е администраторът, и това право регулира конкретната операция по обработване, следва да се извърши оценката на въздействието върху защитата на личните данни като част от общата оценка на въздействието в контекста на приемането на това правно основание (член 35, параграф 10 от ОРЗД). Поради това при приемането на Регламент (ЕС) 2019/1157 би следвало да е извършена такава оценка на въздействието. Видно от съображенията тя не е извършена.
- 42 Съдът, както и Европейският надзорен орган по защита на данните в становището си, счита, че оценката на въздействието не би подкрепила задължителното вземане както на портретни снимки, така и на (два) пръстови отпечатька в личните карти. С оглед на това още в законодателната процедура Европейският надзорен орган по защита на данните препоръчва да се преразгледа необходимостта и

пропорционалността на обработването на биометрични данни (лицево изображение в комбинация с пръстови отпечатьци).

- 43 В съображение 40 законодателят разглежда този въпрос във връзка с ОРЗД много общо. Остават неизяснени твърдения, като напр., че гражданите на Съюза трябва да бъдат информирани за носителя на информация и че е необходимо допълнително да се уточнят гаранциите, приложими към обработените лични данни, и по-специално към чувствителни данни като биометричните идентификатори. Носителят на информация следва да бъде с висока степен на защита и ефективно да защитава от неразрешен достъп съхраняваните върху него лични данни. Не е изяснено какво означава „с висока степен на защита“ и как трябва да се разработят гаранциите и политиката за защита. По-специално не са преценени рисковете при изтичане на данните на чипа и намесата в членове 7 и 8 от Хартата.
- 44 Поради това се поставя въпросът дали пропускането на задължителна оценка на въздействието на риска може да остави незасегната валидността на правна норма или по-скоро в случай на императивно изискване на законодателя за извършване на оценка на въздействието на риска пропускането ѝ трябва да направи нормата невалидна. В противен случай законодателят би бил поощрен за нарушението си.